

Resebrev nerifrån Canarias och Brasilien under långseglingen dit

1994-96

av Gunnar Wennergren

Introduktion:

Jag har aldrig varit speciellt intresserad av att exponera mig själv och mina upplevelser inför andra och omvärldens intresse har väl inte varit så stort heller.

I dagens värld tycks självblottandet vara mer regel än undantag; jag tänker då på företeelser som Facebook och Twitter, något jag nog aldrig kommer att engagera mig med.

Nu har jag emellertid blivit tillfrågad om jag har något att berätta i Götakryssaren och kom då att tänka på några resebrev jag nyligen hittade i min fars kvarlåtenskap och som jag skickade hem till mina föräldrar och några andra utvalda från min segling till Brasilien 1994-96.

Så här långt efteråt tycker jag själv att det var roligt att läsa om mina upplevelser den gången men om andra också tycker så, återstår att se. Här följer dock breven eller delar därav:

Val Gran Rey, Gomera, Kanarieöarna, 29 januari 1995

Hej!

Jag lämnade Falmouth söndag kväll 9 oktober och satte kurs mot La Coruna i Galicien, nära Spaniens nordvästra udde. Överfarten tog knappt 5 dygn i hyfsad vind men med dis under en stor del av färden. Detta var mitt sammanlagt 4:e besök i denna trevliga stad, där man sällan behöver gå mer än 50 m för att nå en bar men jag fick trots det en hel del utträttat under mina 2 veckor där. Därefter avgick jag 27 oktober, i en paus mellan kulingarna, mot Bayona (vid Vigofjordens inlopp) som jag angjorde 2 dagar senare, efter en kort men obehaglig segling i variabla vindar.

Utanföör Kap Finisterre (föör trodde man att detta var världens ände, vilket det också betyder) betedde sig min lilla farkost som en leksaksbåt i en jacuzzi. Korssjö från alla håll, strömmar som välldde upp underifrån och svag akterlig vind gjorde att båten kastades hit och dit och fick mig att spy så jag trodde tarmludden skulle följa med. Jag var dessutom förkyld med lite feber. Skönt att komma in i vackra Bayona och vila upp sig.

Lämnade den charmiga lilla staden 12 november efter att ha tryckt där i 2 veckor. Vädret var högtrycksbetonat och vackert med svaga vindar som ofta dog ut mot kvällen. Låg och drev i sammanlagt 2 dygn utanför Portugals kust. Fick en hel del mat på fisklinan bl.a. en havsaborre utanför Isla Berluenga och en vit tonfisk utanför Lissabon och ytterligare en utanför Sines. Femton sjömil från Kap San Vincent, dog vinden och jag fick gå för motor resten av vägen dit.

Mittemellan separationszonerna för de stora fartygen var jag tvungen att börja riva i motorn för att skruva fast startmotorn som höll på att skramla loss (sådana malörer inträffar ofta på de mest olämpliga ställen). Ankrade i Enseada da Baleira (Sagres) bakom piren i varmt och vackert väder mitt på dagen 19 november.

Här ovanför, uppe på klipporna av Europas sydvästra hörn, med en enastående vacker sjöutsikt, lät den framsynte prinsen Henrik Sjöfararen anlägga sin berömda navigationskola som blev förutsättningen för en exempellös portugisisk expansion på världshaven. Snart följde spanjorer, holländare engelsmän och fransmän i portugisernas kölvatten och därmed hade de stora upptäckternas århundraden påbörjats med en kapplöpningen om kryddor, guld och världsherravälde.

Landskapet är fantastiskt vackert här på Algarvekusten och äntligen upplever jag på nytt sommaren vars snabba flykt söderut under hösten jag sedan starten uppe i Sverige försökt jaga ifatt. Träffade trevligt franskt par med gäst ombord som gav mig information om fransk väderreportering över atlanten hela vägen till Antillerna (Radio France International 15300kHz, kl:1139 GMT).

Jag hade en bra segling från Sagres, som jag lämnade 21 november, till Puerto Rico, Gran Canaria dit jag kom 28 nov. Fick ytterligare 2 tonfiskar och 2 guldmakrillar på vägen. Det var mycket vackert att se alla ljusen från Las Palmas och östra delen av ön när jag seglade förbi tidig morgon.

Senare på förmiddagen sken solen varmt och jag hade en härlig segling i smult vatten förbi södra Gran Canarias stora turistställen: Bahia Feliz (där jag varit som charterturist), San Augustin, Playa Ingles, Maspalomas med sin långa sandstrand, fylld av solhungrande turister och sitt fyrtonn på udden. Vidare förbi yachthamnen Pasito Blanco, som såg överfull ut med alla master, vidare förbi cementfabriken i Arguineguin och sedan till fiskehamnen i samma by där jag gjorde en sväng in för att titta.

Fullt av ankrade yachter och en bit utanför låg 3-mastade Vida, en svensk charterbåt. Seglade sedan förbi Patalavaca där en del yachter var ankrade och sedan in i hamnen i Puerto Rico som var full men jag fick plats på piren.

Det var skillnad mot förra gången jag var här med min båt, 1982, då jag och den svenska skutan Garpen samt ett fåtal andra båtar var de enda gästerna. Låg kvar i 2 dagar, tvagade mig och tvättade kläder, tankade vatten och diesel och ankrade sedan vid Patalavaca (playa Verga). Det kostade ca 100kr/dygn i hamnen så det gällde för mig att skynda på.

Ändå är hamnarna här nere överfulla. Enligt uppgift började yachtinvasionen 1991 och det är möjligt att det finns ett samband med att GPS:n började bli allmänt använd då. Många presumtiva långseglare som tidigare tvekat på grund av problem med navigationen, fick nu möjlighet att ge sig iväg. Puerto Mogan är en annan hamn härnere, vacker, lugn och mysig men dyr. Båtarna under miljonen är lätt räknade och också här är det fullt. Situationen på Tenerife är densamma. Någon berättade att i Los Christianos på södra Tenerife, rensade man emellanåt hamnen på ankrade yachter när det blev för mycket!

Om jag skall summera hela färden hit ner så har det gått bra i stort sett. Trots att jag kom iväg relativt sent (avresa 19 augusti från Årsta holmar och 30 augusti från Sverige), så har jag seglat i hyfsat väder med endast smärre incidenter. Kulingarna har jag väntat ut i hamn.

När man befinner sig i den tempererade zonen höstligt kalla, regniga och blåsiga lågtrycksvirvlar är det viktigt att noggrant följa väderläget och avvakta i hamn tills det verkar lämpligt att ge sig av. Man skall då själv vara psykiskt och fysiskt förberedd och båten skall vara sjöklar. Detta låter som självklarheter men jag har många gånger sett folk som struntar i detta på grund av tidsnöd, slarv, oförsiktighet eller ren dumhet. Jag hör ibland folk raljera med uttryck som: "det blir det väder det blir, det kan man inte göra mycket åt". Att göra en överfart under kontrollerade förhållanden och i hyfsat väder jämfört med hård kuling eller storm kan vara som skillnaden mellan himmel och helvete.

Ta familjen Sjöbergs som varnande exempel (enligt vad som berättats för mig ; rykten och 2:a-handsinformation skall man som bekant ta med en nypa salt men som det också heter: ingen rök utan eld). Man begav sig iväg från England över Biscaya utan att kolla väderprognos och hamnade i hårt väder under flera dygn och någon skada uppstod på båten. Senare tog man denna skada och andra förseningar som intäkt för att inte gå runt Kap Horn som utlovats bl.a. till sponsorer, media och en intresserad allmänhet.

Och skönt var ju det att de äntligen insett det vansinniga i ett sådant försök, dvs. olämplig båt, ovana att segla i dylika vatten och barn ombord (barnens deltagande i en framtida Kap Horn-rundning

användes för övrigt i propagandan som ett säljande och pirrigt argument för att göra familjens segling extra intressant). Jag har också läst någonstans att årstiden för deras eventuella rundning, dvs lokal sommar är olämplig. Störst chans till ostvindar vid Kap Horn är vid lokal vinter då lågtrycken ibland passerar norr om området med ostvindar som följd. Men som i så många andra mänskliga sammanhang så gäller det att "hålla färgen" och officiellt meddela att man, med beklagande, av yttre omständigheter blivit tvungna att skipa planerna på en rundning av Kap Horn etc, bla bla bla. Jag vet naturligtvis inget om detta men antar att det kommer att låta ungefär så. Man får se!

Hur som helst med den saken men här nere är det vackert väder hela tiden och då min ankarplats vid Patalavaca emellanåt var lite "rullig" på grund av svall, flyttade jag till en skyddad vik i Arguineguin där några andra svenskar låg ankrade som jag bl.a. firade jul med. Min bror Christer och hans son Pierre kom oväntat på besök och var också med över julen. Arguineguin är ett trevligt ställe som tidigare endast var en liten fiskarby men som nu vuxit på grund av turism. Man kan fortfarande köpa billig fisk i hamnen bl.a. stora feta och välsmakande sardiner som man steker precis som fetsill. Här finns också möjlighet att ta upp båten för en billig penning under en vecka. Sedan stiger priserna drastiskt veckovis för att man inte skall bli överbelagda med långliggare.

Det var här jag träffade den mycket intressante, underhållande och inte minst vänlige svenske 72-årige långseglaren Rolf Asserbäck som jag senare slog följe med till Los Christianos på Tenerife och Val Gran Rey på Gomera. Han har varit ute och seglat i över 20 år bl.a. jorden runt i alla möjliga bräckliga farkoster. Hans första stora fina Rassybyggda segelbåt i trä blev sänkt av polisariogerillan utanför Afrikas kust och själv blev han och hans unga kvinnlig sällskap tillfångatagna. Han berättade om hissnande upplevelser på sin göteborgska dialekt med dess speciella uttryckssätt som fick mig att tänka på Sven Lundin. När jag träffade honom på varvsplan i Arguineguin höll han på att täta sin träsegelbåt "Inga" som fortfarande läckte efter en kollision i Medelhavet med en 35000-tonnare! Man kan för övrigt läsa om honom i båttidningen Segling nr 4 -94.

Jag har sett en hel del andra svenska båtar härnere men när jag kom hit i slutet av november hade många redan startat atlantöverfarten och åtskilliga andra stod just i begrepp att lämna Kanarieöarna för att hinna fira jul i Västindien eller på andra destinationer. Efter att i omgångar ha bunkrat upp båten i Arguineguin, där det finns cash & carry och andra bra affärer, lämnade Rolf och jag hamnen 20 januari 1995 och anlände tidigt nästa dag i Los Christianos som jag hört mycket talas

om. Yachter får som sagt ej längre ankra i innerhamnen därför att de stör färjetrafiken (till Gomera) men strax utanför får man ligga och det gick alldeles utmärkt att ankra där. Hittills är Los Christianos det bästa större turistställe på Kanarieöarna som jag träffat på.

Val Gran Rey på Gomera dit vi for några dagar senare är mycket naturskönt med jättelika klippor rakt ovanför hamnen. Här finns förutom besökande yachter också en landbaserad turismen, i huvudsak bestående av rygsäcksbärande ungdomar, hippies och nudister, framför allt tyskar, som ogenerat springer omkring på strändernas svarta lavasand.

Fördelen för en långseglare att ha Gomera som sista destination innan man lämnar öarna, är det rena och välsmakande färskvattnet här som man för en billig penning kan fylla sina vattentankar med. Jag har nu fyllt mina tankar, Rolf har seglat tillbaks till Tenerife och jag håller på och plitar på detta brev och en bunt vykort som jag i vanlig ordning skjutit på in i det sista.

När jag postat rasket i morgon måndag 30 jan eller tisdag så far jag vidare mot San Salvador (även kallat Bahia) i Brasilien där jag beräknas vara framme om ca en månad. Skulle vara roligt om jag själv fick någon post där.

Tills dess. Många hälsningar från

Gunnar Wennergren på S/Y TAI

I nästa nummer av Götakryssaren kommer ytterligare ett resebrev från Gunnar

Hedersmedlemmar

Göran Andersson

Dieter Bergau

Bo Donath

Sven Ejdestam

Claes-Göran Gustafsson

Rune Kristoffersson

Britt-Marie Lundin

Ulf Lundin

Sven Palén

Bengt Svensson

Eva-Lisa Wahlman

Leif Wiegurd